

Robek, Edmund

Słowo wstępne

Warszawskie Studia Pastoralne 4, 5-7

2006

Artykuł został zdigitalizowany i opracowany do udostępnienia w internecie przez Muzeum Historii Polski w ramach prac podejmowanych na rzecz zapewnienia otwartego, powszechnego i trwałego dostępu do polskiego dorobku naukowego i kulturalnego. Artykuł jest umieszczony w kolekcji cyfrowej bazhum.muzhp.pl, gromadzącej zawartość polskich czasopism humanistycznych i społecznych oraz w kolekcji mazowieckich czasopism regionalnych mazowsze.hist.pl.

Tekst jest udostępniony do wykorzystania w ramach dozwolonego użytku.

Słowo wstępne

W dniach 24–25 kwietnia 2006 r. odbyła się sesja Sekcji Pastoralistów Polskich w Warszawie – Tarchominie (Wyższe Seminarium Duchowne). Tematem wiodącym było *Dziedzictwo Jana Pawła II* w aspekcie pastoralnym. W pierwszym dniu obrad zostały wygłoszone referaty naukowe, których teksty, uzupełnione i poprawione, znajdują się w czwartym numerze *Warszawskich Studiów Pastoralnych*.

Pierwszym referentem był ks. dr hab. Mieczysław Olszewski (Białystok), którego temat wystąpienia brzmiał: *Jana Pawła II planowanie duszpasterstwa polskiego*. Drugim mówcą był ks. dr hab. Bogdan Biela (Wydział Teologiczny Uniwersytetu Śląskiego). Przedstawił on zagadnienie *Krzewienia duchowości komunii przez Jana Pawła II*. Jako trzeci głos zabrał ks. dr hab. Wiesław Przygoda (Wydział Teologii Katolickiego Uniwersytetu Lubelskiego im. Jana Pawła II). Jego referat dotyczył *Posługi charytatywnej Kościoła za pontyfikatu Jana Pawła II*.

W drugiej części sesji naukowej zostały zaprezentowane dwa wykłady. Ks. dr hab. Andrzej Baczyński (Papieska Akademia Teologiczna, Kraków) przedstawił *Jana Pawła II widzenie mediów masowych*, a ks. dr Edmund Robek SAC (Wydział Teologiczny Uniwersytetu Kardynała Stefana Wyszyńskiego w Warszawie) omówił *Ład społeczny i moralny w polskiej rzeczywistości. Wizja społeczno-moralnego nauczania Jana Pawła II*.

Przeprowadzona w czasie sesji naukowej dyskusja pokazała, że najbardziej internujące są te współczesne wyzwania pastoralne, których źródło tkwi w świecie. Jest to swoista nowość w teologii pastoralnej, a jej „autorem” jest Jan Paweł II. To on wskazał naj-

pierw na człowieka, którego nazwał *drogą*, po której kroczy Kościół, a także sprecyzował przedmiot materialny teologii pastoralnej, która ma prowadzić naukową refleksję nad realizacją przez Kościół tej misji. *Teologia pastoralna, czyli praktyczna jest „naukową refleksją o codziennym wzrastaniu Kościoła, w mocy Ducha Świętego, w kontekście historii; a więc o Kościele jako powszechnym sakramencie zbawienia”, jako znaku i żywym narzędziu zbawienia Jezusa Chrystusa, działającym przez słowo, sakramenty i posługę miłości. Teologia pastoralna nie jest tylko umiejętnością, zespołem wskazań, doświadczeń i metod. Ma status pełnoprawnej dyscypliny teologicznej, ponieważ czerpie z wiary zasady i kryteria działalności duszpasterskiej Kościoła w historii; Kościoła, który „rodzi” każdego dnia Kościół, jak to trafnie ujmują św. Beda Czcigodny: „Nam et Ecclesia quotidie gignit Ecclesiam”. Wśród tych zasad i kryteriów szczególnie ważne miejsce zajmuje ewangeliczne rozeznanie sytuacji społeczno-kulturalnej i kościelnej, w której prowadzona jest działalność duszpasterska.*

*Wiedzę, zdobytą dzięki studium teologii pastoralnej, należy wykorzystywać w zastosowaniach praktycznych, to jest w określonych formach posługi duszpasterskiej, które kandydaci do kapłaństwa powinni podejmować stopniowo i zawsze w zgodzie z innymi obowiązkami, jakie nakłada na nich formacja. Mowa tu o „doświadczeniach” duszpasterskich, które mogą przyjąć formę prawdziwej „praktyki duszpasterskiej”, trwającej nawet przez dłuższy czas i wymagającej systematycznej weryfikacji (Jan Paweł II, *Pastores dabo vobis*. Adhortacja apostołska, 57).*

W tych słowach teolog – pastoralista odnajduje wskazania dla realizacji swojej misji naukowej, ale jednocześnie otrzymuje swego rodzaju mandat do reprezentowania Kościoła w świecie. Tak potraktowali swoje zadanie prelegenci, którzy wystąpili na Sesji Sekcji Pastoralistów Polskich. W ten sposób trzeba też widzieć materiały zamieszczone w drugiej części czwartego numeru *Warszawskich Studiów Pastoralnych*. Na temat *Podstaw metodologicznych dialogiki* napisał artykuł ks. prof. dr hab. Jan Wal (Papieska Akademia Teologiczna – Kraków). Ten artykuł z powodów technicznych nie ukazał się w trzecim numerze *Warszawskich Studiów Pastoralnych – Księga Pamiątkowa*. Słowa przeprosin Redakcja kieruje do Autora artykułu

– ks. prof. Jana Wala i Jubilata – ks. prof. Bronisława Mierzwińskiego, któremu *Księga Jubileuszowa* była dedykowana. Ks. Edmund Robek SAC w swoim artykule pochylił się nad problematyką *Parafii w świetle apostołskiego charyzmatu pallotyńskiego. Teoria i praktyka – poszukiwanie związków teologii z życiem*. Trzeci tekst jest autorstwa ks. Jana Przybyłowskiego, który przedstawił *Funkcję wychowawczą Kościoła: ukazywanie różnych sposobów realizowania powołania chrześcijańskiego*. Tekstem zamykającym ten dział jest artykuł ks. Jacka Nowaka SAC o *Litanii do Wszystkich Świętych*.

W trzeciej części znalazły się dwie recenzje, których autorem jest ks. Kazimierz Bełch, a na końcu zostały umieszczone komunikaty na temat prac naukowych, które prowadzone są w reprezentowanych na Sesji Sekcji Pastoralistów Polskich ośrodkach naukowych.

Oddając do rąk Czytelników czwarty numer *Warszawskich Studiów Pastoralnych* mamy nadzieję, że będzie to materiał naukowy, dzięki któremu dziedzictwo pastoralne Jana Pawła II stanie się wyzwaniem dla duszpasterzy polskich. Rodzi się też optymizm na przyszłość, gdyż na ostatniej Sesji Sekcji Pastoralistów Polskich zrodziła się myśl powołania Stowarzyszenia, co może być szansą na rozwój polskiej myśli pastoralnej i podjęcie owocnego dialogu teoretyków i praktyków pastoralnych.

Ks. Edmund Robek SAC